

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. אֲךָ וְרַק לְשֵׁם שְׁמַיִם. לְמִיפָּרֵק קוּב"ה וּשְׂכִינְתָּהּ וְיִשְׂרָאֵל מִגּוֹ גְלוּתָא. עֵינֵי זֶהר הַקְּדוּשׁ דְּבָרִים רַפָּא ע"א. לְתַקּוֹן הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, וּלְתַקּוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם. לְשׁוֹן הַרְמַח"ל. וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ גָּדוֹל לְבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ. לְשׁוֹן הַיְסוּד וְשׁוּרֵשׁ הָעֲבֹדָה.

מזמור לאסף לשולחן שבת פר' נשא מס' 29 מהדורת ביקורת
ע"פ הרמב"ן: "וכאשר תקום מן הספר תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו" וכ"מ בזהר הקדוש ויקרא נג: ד"ה ר"י

לסעודה הראשונה

פרק ד פסוק כג: מִן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה עַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה. לֹא זָכִיתִי לְהַבִּין: א. כִּיּוֹן שִׁכְתוּב עַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּיבַת וּמַעְלָה לְמָה לִי. ב. מִדּוּעַ לַעֲלֹל בַּפִּסּוּק ג כְּתוּב וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה וְכֵאן כְּתוּב עַד. וְהִי רָצוֹן שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יֹאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה.

פסוק ל: מִן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקָדֶם כָּל הַבָּא לְצָבָא לְעֵבֶד אֶת עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד. וְלַעֲלֹל בַּפִּסּוּק כִּג כְּתוּב מִן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה עַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקָד אוֹתָם כָּל הַבָּא לְצָבָא צָבָא לְעֵבֶד עֲבֹדָה בְּאֱהֱל מוֹעֵד. וְיֵשׁ לְהַבִּין ג' שִׁינוּיֵי הַלְשׁוֹן: א. **תִּפְקָדֶם** - תִּפְקֹד אוֹתָם. ב. **לְצָבָא** - לְצָבָא צָבָא. ג. לְעֵבֶד אֶת עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד - לְעֵבֶד עֲבֹדָה בְּאֱהֱל מוֹעֵד. וּבַפִּסּוּק לֹה: לְעֵבֶדָה בְּאֱהֱל מוֹעֵד.

פרק ה פסוק יג: וְעַד אֵין בֵּה. בַּגְמָרָא סוּטָה ב. דַּתְנוּ רַבְנָן וְעַד אֵין בֵּה בְּשָׁנִים הַכְּתוּב מִדְּבַר וְכו'. כְּלוּמַר אַע"פ שֶׁעַד הוּא לְשׁוֹן יַחֲיד כּוּוֹנֵת הַתּוֹרָה לְשָׁנֵי עֲדִים. לֹא זָכִיתִי לְהַבִּין מִדּוּעַ הַתּוֹרָה כְּתִבָּה בְּאוּפֵן שֶׁאִפְשָׁר לְבַאֵר בְּאוּפֵן לֹא נִכּוֹן.

פס כח: וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זֶרַע. בַּגְמָרָא סוּטָה כו. מַה תִּלְמוּד לּוֹמַר וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זֶרַע שֶׁאִם הִיתָה יוֹלֶדֶת בְּצַעַר יוֹלֶדֶת בְּרִיּוֹחַ נִקְבוֹת יוֹלֶדֶת זָכָרִים קָצָרִים יוֹלֶדֶת אֲרוּכִים שְׁחוּרִים יוֹלֶדֶת לְבָנִים. ע"כ. וְצָרִיךְ עֵינֵינוּ אִם הִיתָה יוֹלֶדֶת בְּרִיּוֹת, זָכָרִים, לְבָנִים, אֲרוּכִים, מַה הִיתָה יוֹלֶדֶת.

פרק ו פסוק כד: בִּבְרָכָה הַשֵּׁם, לֹא זָכִיתִי לַדַּעַת מִדּוּעַ הַכְּהָנִים נוֹשְׂאִים יָדֵיהֶם בְּזִמְנֵי הַבְּרָכָה. (וְעֵינֵינוּ בַּסֵּפֶר שֶׁעַר הַכּוּוֹנוֹת בַּעֲנִיִּין נְשִׂיאוֹת כָּפִים, עַל דֶּרֶךְ הַסּוּד. אִמְנָם עֲדִינֵינוּ צָרִיךְ לְהַבִּין עַל דֶּרֶךְ הַפֶּשֶׁט)

האדם צריך ישוב הדעת ללימוד התורה

פֶּרֶשׁ"י יִבְרַכְךָ. שִׁיתְּבָרְכוּ נִכְסֶיךָ. כְּלוּמַר שֶׁהַבְּרָכָה הָרִאשׁוֹנָה הִיא עַל הַפְּרָנְסָה, וּבַעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִתְכֵּן לְבַאֵר כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ יִשׁוּב הַדַּעַת לְלִימוּד הַתּוֹרָה וְכֵאִשֶּׁר פְּרָנְסָתוֹ מִתְּבַרְכַּת דַּעַתוֹ מִיּוֹשֶׁבֶת עַלְיוֹ.

וְתִפְקָל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׁלֹשָׁה קְלָיִים אֶת מַה שֶּׁלְּמַדְנוּ, וְכֵדָאִי לְהַתְּפַלֵּל דְּרָךְ תַּנְוִנוּתִים וְכָלֵל וְשֹׁפָר וְדָרְכָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְקָדֵנוּ בְּכָלֵל עֲמֻךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהֱוִיָּהּ הַקְּדוּשָׁה, שִׁיתְּבָרְכוּ זָכָרֵינוּ וְעַל יָדֵינוּ זֶה אוֹכֵל לִישׁוּב הַדַּעַת וְעַל יָדֵינוּ זֶה אוֹכֵל לְעִסּוּק בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם, בְּכָל כּוּזָא,

פרק ז פסוק ט: פֶּרֶשׁ"י וּבִבְא מִשָּׁה. שְׁנֵי כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁים זֶה אֶת זֶה בֹּא שְׁלִישִׁי וְהַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם. ע"כ"ל. לֹא זָכִיתִי לְהַבִּין מִדּוּעַ הַתּוֹרָה כְּתִבָּה בְּאוּפֵן כֹּזֵה שֶׁיֵּשׁ סִתְרָה בֵּין הַפִּסּוּקִים וְיֵשׁ יִשׁוּב וְלֹא כְּתִבָּה רַק אֶת הַפִּסּוּק הַשְּׁלִישִׁי.

כֵּאִשֶּׁר הָאָדָם רּוּאָה יְהוּדִי עוֹבֵר עֲבִירָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן צָרִיךְ לְהַתְּחַזֵּק וְלִהְיוֹת עֲצָמוֹ מִכָּל הַסִּיּוּבוֹת הַגּוֹרְמוֹת לְחֻטָּאִים

פרק ו פסוק ב: פֶּרֶשׁ"י כִּי יִפְלֹא. יִפְרִישׁ. לְמַה נִּסְמַכָּה פֶּרֶשֶׁת נֹזֵר לְפֶרֶשֶׁת סוּטָה, לּוֹמַר לֵךְ שֶׁכֵּל הָרּוּאָה סוּטָה בְּקַלְקוּלָה יִזִּיר עֲצָמוֹ מִן הֵינֵן (סוּטָה ב). שֶׁהוּא מְבִיא לִידֵי נִיאוּף.

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נַעֲתִיק מִתּוֹךְ הַקּוֹנְטְרַס מִזְמוֹר לְאַסָּף עַמ"ס סוּטָה ב. שֶׁחֲנִנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרֹב רַחֲמֵינוּ.

שֶׁכֵּל הָרּוּאָה סוּטָה בְּקַלְקוּלָה יִזִּיר עֲצָמוֹ מִן הֵינֵן. כְּלוּמַר שֶׁכִּיּוֹן שֶׁהַהֲשָׁחָה הָעֲלִיוֹנָה סִיבְבָה שְׂרָאָה אִשָּׁה שֶׁעֲבָרָה עֲבִירָה מַחֲמַת הֵינֵן, מִשְׁמִים בָּאִים לְעוֹרֵר אוֹתוֹ לְהַזְהֵר מִשְׁתִּיית יֵין שְׁגוֹרִם לַעֲבִירוֹת.

יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁנִּכְשָׁלִים בַּעֲבִירוֹת וְאִינֶם שׁוֹתִים יֵין, מִכָּאֵן רָאִיָּה שֶׁשְׁתִּיית יֵין הִיא לֹא הַסִּיבָה הַיְחִידָה שֶׁמַּחֲמַתָּה יְהוּדִי עוֹבֵר עֲבִירָה, וְיִתְכֵּן שֶׁבַע סִיבוֹת מִדּוּעַ יְהוּדִי נִכְשָׁל בַּעֲבִירָה:

לסעודה השנייה

א. מַחֲמַת שֶׁלֹּא עֵסֶק בַּתּוֹרָה. (קְדוּשִׁין ל: בְּרָאִיתִי לוֹ תּוֹרָה תְּבִלִּין, וְאִם אַתָּם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה אֵין אַתָּם נִמְסָרִים בִּידוֹ)

ב. מַחֲמַת שֶׁנִּמְצָא בְּסִבְיָבָה לֹא טוֹבָה. (לִקְמֹן דף ז. הִרְבָּה שְׂכָנִים הָרַעִים עוֹשִׂין. וְזֶה לְשׁוֹן הַרְמַב"ם בְּהַלְכוֹת דְּעוֹת פֶּרֶק ו הַלְכָה א דָּרָךְ בְּרִיתוֹ שֶׁל אָדָם לְהִיּוֹת נִמְשָׁךְ בְּדַעְוֹתָיו וּבְמַעֲשָׂיו אַחֵר רָעִיו וְחֻבְרָיו וְנוֹהֵג כְּמִנְהַג אֲנָשֵׁי מְדִינָתוֹ. לְפִיכָךְ צָרִיךְ אָדָם לְהַתְּחַבֵּר לְצַדִּיקִים וְלִישָׁב אֶצְל הַחֲכָמִים תָּמִיד כְּדִי שֶׁיִּלְמַד מִמַּעֲשֵׂיהֶם. וְיִתְרַחֵק מִן הָרָשָׁעִים הַהוֹלְכִים בְּחֹשֶׁךְ כְּדִי שֶׁלֹּא יִלְמַד מִמַּעֲשֵׂיהֶם. הוּא שֶׁשְׁלָמָה אוֹמֵר (מִשְׁלֵי פֶרֶק יג פִּסּוּק כ) הוֹלֵךְ אֶת חֲכָמִים יִחָפֵס וְרָעָה כְּסִילִים יִרְוֹעַ)

ג. חוֹסֵר יָדִיעֶת הַהֲלָכָה. (קְדוּשִׁין מ: תִּלְמוּד גְּדוֹל שֶׁהַתִּלְמוּד מְבִיא לִידֵי מַעֲשָׂה. וּבַעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יֵשׁ לְבַאֵר שֶׁעַל יָדֵי לִימוּד הַהֲלָכָה יָדַע לַעֲשׂוֹת)

ד. חוֹסֵר יִרְאָת שְׁמַיִם. (כְּמוֹ שִׁכְתוּב פֶּרֶשֶׁת וִירָא פֶּרֶק כ, פִּסּוּק יֹא: רַק אֵין יְרָאָת אֱלֹהִים וְכו' וְהַרְגוּנוֹ)

ה. נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת, כְּלוּמַר הַתְּאוּוֹת הָרַעוֹת הַתְּגַבְּרוּ עֲלֵינוּ. (סוּטָה ג. רִישׁ לְקִישׁ אִמַּר אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבִירָה אִלָּא אִם כֵּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת. וְכַתֵּב הַתּוֹרָה חִיִּים בְּבֹא קִמָּא צֹא: שְׂרׁוֹב הַחֲטָאִים בָּאִים בְּסִיבַת מְלוּי הַכֶּרֶס) וְלֹא הִשְׁלִיט אֶת הַדַּעַת עֲלֵיהֶם. (רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, שְׁחוּךְ וְקָלוּת רָאשׁ, מְרַגְּלִין לְעֶרְוָה, אֲבוֹת ג יג. וְעֵינֵינוּ מִסִּילַת יִשְׂרָאֵל אִמְצַע פֶּרֶק ה דִּיבּוּר הַמִּתְחִיל אֶךְ הַשֵּׁנִי)

ו. עֲצָבוֹת. (כְּמ"ש רַבִּי חִיִּים וִיטָאֵל בְּשַׁעֲרֵי קְדוּשָׁה חִלַּק ב שַׁעַר ד דִּיבּוּר הַמִּתְחִיל הַעֲצָבוֹת גּוֹרָמָת: "הַעֲצָבוֹת גּוֹרָמָת מְנִיעַת הָעֲבֹדָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת וּבִטּוּל עֵסֶק הַתּוֹרָה וְכִנּוּנֵת הַתְּפִלָּה וּמִבְטֵל מִחֻשְׁבָּה טוֹבָה לְעֵבֹד אֶת ה', וְהִיא שֶׁעַר הַתְּחִלָּת גִּירוֹי הַסִּתָּה הַיֶּצֶר הָרָע, אֲפִלּוּ אִם הוּא צָדִיק" עכ"ל)

ז. פִּתּוּי הָעֵינִים. (בְּמִשְׁנָה סוּטָה ט: שִׁמְשׁוֹן הִלָּךְ אַחֵר עֵינָיו לְפִיכָךְ וְכו', וְזֶה לְשׁוֹן רִש"י בְּמִדְבַר טו לֹט הָעֵין רוּאָה וְהַלֵּב חוֹמֵד וְהַגּוֹף עוֹשֶׂה אֶת הָעֲבִירוֹת. וְזֶה לְשׁוֹן הַמִּסִּילַת יִשְׂרָאֵל פֶּרֶק טו כִּי הֵנָּה מִה שִׁמְטָה הַטְּבַע אֶל הַתְּעַנּוּגוֹת הָאֵלָּה עַד שִׁיִּצְטָרֵךְ כָּל כֶּךָ כַּח וְתַחבּוּלוֹת לְהַפְרִישׁוֹ מֵהֶם הוּא פִּתּוּי הָעֵינִים הַנִּפְתָּיִם בְּמִרָאָה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הוּא טוֹב וְעָרַב לְכֹאֲוָרָה. עכ"ל)

וּבַעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִכָּאֵן לְמַדְנוּ, שֶׁכֵּאִשֶּׁר הָאָדָם רּוּאָה יְהוּדִי עוֹבֵר עֲבִירָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, צָרִיךְ לְהַתְּחַזֵּק וְלִהְיוֹת עֲצָמוֹ מִכָּל הַסִּיּוּבוֹת הַגּוֹרְמוֹת לְחֻטָּאִים הַנִּזְכָּרִים. (וְלְשׁוֹן הַגְּמָרָא הָרּוּאָה סוּטָה בְּקַלְקוּלָה יִזִּיר עֲצָמוֹ מִן הֵינֵן הוּא כְּעֵין בְּנִין אֲב. וְעֵינֵינוּ בַּסֵּפֶר אוֹרֶךְ אִפִּים בַּהֲקִדְמָה סעי' טו)

א. לַעֲסוּק בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם, בְּכָל כּוּחוֹ.

ב. להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם, ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחשך כדי שלא ילמד ממעשיהם.

ג. ללמוד הלכות, עד שיהיה בקי היטב בכולן.

ד. להתחזק ביראת שמים, בפרט על ידי שתי עצות אלו:

1. לימוד המוסר בקביעות, (משנה ברורה סימן א סק"ב) בעיון גדול ואמיתי. (מסילת ישרים בהקדמה) ובהתפעלות. (רבי ישראל מסלנט בספר שערי אור, סימן ט סעיף ב)

2. שמירת ההלכה בדקדוק. (משמעות החזון איש בספר מעשי איש ח"א עמוד קס. ועיין בספר יחי ראובן לר"א קרלנשטיין)

ה. להשליט את הדעת על התאוות. (ולא יאכל כדי למלאת כריסו, אלא רק כפי צורך גופו)

ו. להתרחק מהעצבות עד הקצה האחרון ממש. (בלשון הזהר הקדוש בראשית עא. העצבות היא סטרא דרוחא אחרא. וזה לשון הלקוטי מוהר"ן ח"א, קפ"ט צריך להזהר מאוד מעצבות ועצלות) ז. להזהר מאוד בשמירת העיניים.

לתפול להשם יתברך ששוכה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב לשבר ונדבה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בליך אהוביך הקדושים, לעסוק בתורה בכל יום, בכל כוחו, ותעורני להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שאלמד ממעשיהם, ולהתרחק מן הרשעים ההולכים בחשך כדי שלא אקמדם במעשיהם, ותוכני ללמוד הלכות עד שאזכה להיות בקי היטב בכולן, ותעורני להתחזק ביראת שמים בפרט על ידי לימוד המוסר בקביעות יום יום, בעיון גדול ואמיתי, ובהתפעלות, ועל ידי שמירת ההלכה בדקדוק, ותוכני להשליט את הדעת על התאוות הרעות, ולאכול רק כדי צורך גופי, ותעורני להתרחק מהעצבות עד הקצה האחרון ממש, ולהזהר מאוד בשמירת העיניים, ועל ידי זה אזכה להנצל מכל העוונות.

לסעודה השלישית:

פרק ז פסוק יב: ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה, ובפסוק יז: זה קרבן נחשון בן עמינדב. וכן בכל הנשיאים כתוב שמו גם בתחילה וגם בסוף זה קרבן וכו'. ולא זכיתי לדעת מדוע.

ונבחנו על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על פתק. מדוע? משום שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם ועל כל דבור ודבור שיוצא מפיו.

זה לשון הזהר הקדוש פרשת נשא דף קכא: תא חזי, בשעתא דבני נשא דמיכין, וטעמין טעמא דמותא, ונשמתא סלקא לעילא, קיימא באתר דקיימא, ואתבחינת על עובדה דעבדת כל יומא, וכתבין להו על פתקא. מאי טעמא. בגין דנשמתא סלקא לעילא, ואסחידת על עובדיו דבר נש, ועל כל מלה ומלה דנפיק מפומיה. **תרגום:** בא ראה, בשעה שפני אדם ושנים וטועמים טעם מות והנשמה עולה למעלה - עומדת במקום שעומדת, ונבחנו על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על פתק. **מדוע? משום שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם ועל כל דבור ודבור שיוצא מפיו.**

לתפול להשם יתברך ששוכה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב לשבר ונדבה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בליך אהוביך הקדושים, לדעת, לכבוד, להשיב אל לב, את

דברי הזהר הקדוש, בא ראה, בשעה שפני אדם ושנים וטועמים טעם מות והנשמה עולה למעלה עומדת במקום שעומדת, ונבחנו על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על פתק. **מדוע? משום שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם ועל כל דבור ודבור שיוצא מפיו, ועל ידי זה אזכה להזהר מאוד בכל מעשי ודיבורי שיהיו תמיד כרצוני.**

אותו דבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שעומד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסותו לפני המלך.

המשך לשון הזהר הקדוש: וכד הוה מלה דאפיק בר נש מפומיה איהי פדקא גאות, מלה קדישא דאורייתא וצלותא. הוה מלה סלקא, ובקע רקיעין, וקיימא באתר דקיימא, עד דעאל לילא, ונשמתא סלקא ואחיד להוה מלה, ועאל לה קמי מלכא. **תרגום:** וכשאותו דבור שהוציא האיש מפיו הוא כראוי, דבור קדוש של תפלה ותורה, אותו דבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שעומד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסותו לפני המלך.

וכשאותו דבור אינו כראוי, והוא דבור מדבורים רעים, מלשון הרע, אותו הדבור עולה למקום שעולה, ונרשם אותו דבור ואותו חטא על האדם.

המשך לשון הזהר הקדוש: וכד הוה מלה לאו איהי פדקא גאות, ואיהי מלה ממילין בישין, מלישנא בישא, הוה מלה סלקא לאתר דסלקא, וכדין אתרשים הוה מלה, והוה חובה עליה דבר נש, הדא הוה דכתיב, (מיכה ז) משוכבת חיקך שמור פתחי פיך. ובגין כך (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשוב לו עון. אימתי. כשאין ברוחו רמיה.

תרגום: וכשאותו דבור אינו כראוי, והוא דבור מדבורים רעים, מלשון הרע, אותו הדבור עולה למקום שעולה, ונרשם אותו דבור ואותו חטא על האדם. זהו שכתוב משוכבת חיקך שמור פתחי פיך. ולכן אשרי אדם לא יחשוב לו עון, אימתי? כשאין ברוחו רמיה.

לתפול להשם יתברך ששוכה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב לשבר ונדבה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בליך אהוביך הקדושים, לדעת, לכבוד, להשיב אל לב, דברי הזהר הקדוש וכשאותו דבור שהוציא האיש מפיו הוא כראוי, דבור קדוש של תפלה ותורה, אותו דבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שעומד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסותו לפני המלך, וכשאותו דבור אינו כראוי, והוא דבור מדבורים רעים, מלשון הרע, אותו הדבור עולה למקום שעולה, ונרשם אותו דבור ואותו חטא על האדם ועל ידי זה אזכה להזהר מאוד בכל דיבורי שיהיו תמיד כרצוני.

לע"נ מרים בת עישה ע"ה לבית משפחת מסס נהנית מהעלון? השתדל להשתתף בהוצאות הדפוס בטלפון: 054-84-67-992. לשמיעת

073-371-82-54 שיעורים מאוד מחזקים:

120 סיפורי צדיקים מאוד מחזקים עם תפילות בשלוחה 7

העמוד היומי מסכת שבת שלוחה 61.

לע"נ ר' חיים בן מרקדה ז"ל. רצוי לראות את הספר מזמור לאסף עמ"ס סוכה ביצה ראש השנה (כ330 לקחים ותפילות מתוך הגמרא) באוצר החכמה **גירסאות 21 - 22** תזכו למצוות ולכל הברכות.